

ע"פ 60557/06 - דוד שמיר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 18-06-60557 שמיר נ' מדינת ישראל
תיק חיזוני:

בפני כבוד השופט אברהם בולוס
מעורע דוד שמיר
נגד מדינת ישראל
משב

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת ביהם"ש ל.swaggerה בחיפה שניתנה בפ"ת 10368-04-18 ביום 18.6.2018 (להלן: **ההחלטה**).
2. לביהם"ש קמא הוגש נגד המערער כתוב אישום אשר לפיו, ביום 18.4.2018 המערער נהג ברכב בהיותו שיכור, בכר שסרב לתת דגימה של אויר נשוף לפי דרישת שוטר (להלן: **"הבדיקה"**). בעקבות כך, יוחס למערער ביצוע העבירות הבאות: עבירה בגין סע' 62(3) לפקודת הת.swaggerה, עם סע' 64(א), 64(א1) ו-39א לאותה הפקודה.
3. בצד כתוב האישום הוגשה גם בקשה לפסילת רשות נהייתה, מתום הפסילה המנהלית ועד לתום ההליכים.
4. ביהם"ש קמא שמע את טענות הצדדים, עין בחומר החקירה וסקיר באופן מكيف את כל הראיות שנצברו בתיק החקירה. בהחלטה ביהם"ש קמא ציין את מסקנתו כי במקרה זה קיימות ראיות לכואורה ונוכח חומרה המוכיח למערער, היותו נהג צעיר וגם עברו הת.swaggerתי ניתן ללמידה אודוט המסתוכנות שבהמשך נהייתה.
5. בשורה התחתונה ביהם"ש קמא קיבל את הבקשה אם כי ראה ל��זוב את תקופת הפסילה למשך 5 חודשים. המערער לא השלים עם החלטה זו. הוא בדעה כי במקרה זה הראיות עליהן סמך ביהם"ש קמא במסקנתו לוקוט בחולשה ממשמעותית; כל זאת, אף נטען, משומם שברהתאם לティיעוד הרפואי שהוצע בפני ביהם"ש קמא הוכח כי המערער סובל ממחלה האסתטמה שמנעה ממנו לנשוף את כמות האויר המתאימה לביצוע הבדיקה. עוד הוסיף המערער, כי ביהם"ש קמא במסקנתו גם לא נתן את המשקל הרاوي לעובדה שהוא הצליח את בדיקת המאפיינים - ראייה בעלת משקל זו תומכת בעמדתו ומערעת את זו של המשיבה.
6. מנגד, המשיבה סמכה את ידיה על החלטתו של ביהם"ש קמא. המשיבה הדגישה כי עסקין בהחלטה

מפורטת, אשר בגדירה בימה"ש קמא בוחן לעומק את כל הראיות ושקל את כל הנתונים והשיקולים הרלוונטיים. המשיבה הוסיפה, כי במקרה זה די בסירוב המערער לבצע את הבדיקה כדי להקים את יסוד הראיות לכואורה, גם שהדבר נתרם בהתנהלותו של המערער שלא שיתף פעולה עם השוטרים במהלך ואחרי הניסיונות לביצוע הבדיקות.

מכל אלה, המשיבה בדיעה כי לא נפל אף פגם בהחלטתו של בימה"ש קמא אשר יצדיק התערבותה של ערכאת הערעו.

7. קיבלתי לידי את חומר החוקירה ובו עינתי. מבחן זה עולה כי היו מספר ניסיונות נשיפה אך בכלל הכמות הייתה קטנה ולא הספיקה לביצוע הבדיקה. נכון הדבר כי טענתו של המערער להגבלה בנשיפה מפאת מחלת רואי לה כי תתרבר במסגרת ההליך העיקרי (בש"פ 6812/07 **ליין ברק כהן ב' מ"**, פס' 7 (5.9.07), אך בצד זאת, עסוקין בטענה המוגובה בתיעוד רפואי שאין להתעלם ממנה גם לא בשלב זה של הדיון. שעה שבוחנים קיomin של ראיות לכואורה ועוצמתן, נכון להشكיף על כלל הראיות ואת כלון לשקלול ולגלם בגין המסקנה הסופית.

8. תיעוד זה התומך בטענת המערער, הצלחתו במבחן הביצוע בהתאם למתוועד בדוח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות, והעובדת שלא נדף ריח של אלכוהול מפיו והוא הגיב לעניין; כל אלה יחדיו נוטלים מעוצמתן של הראיות.

9. אף אני סבור כי המשיבה עברה את המשוכה הנמוכה המוצבת בדרכה, והניחה בפני בימה"ש קמא תשתיית ראייתית לכואורת שדי בה לשלב זה של הדיון. עם זאת, תשתיית זו, כפי שציינתי, לוקה בחולשה אותה יש לגלם בגין המסקנה הסופית.

10. החלטתו של בימה"ש קמא אינה מפורטת ומונומקט, אך לעניות דעתך לא ניתן בגדירה המשקל הראויל לאמור לעיל.

11. הערעו מתקיים חלקית בכך שתקופת הפסילה תעמוד על 4 חודשים, החל מיום 20.4.18.

המצוירות תשליך פס"ד זה לצדים.

המשיבה קיבל לידי את חומר החוקירה מהמצוירות (מדור ערעורים)

ניתן היום, כ' תמוז תשע"ח, 03 ביולי 2018, בהעדר הצדדים.